

Oláh András

megharcolt nemjeink

miért legyek most veled könnyörületes
mikor hozzád a kulcs rég nem az egyenes
a ködbe tűnt időhöz nincs semmi érvem
fátyolos hangulat tart már csak ébren:
Kócos jut eszembe – folyton cigit koldult
mégis minden kiscsaj őerte bolondult –
kuncogtunk neveltünk és kínáltuk újra
mert a füstöt egymás arcába fújva
jó volt összetartozni havernak lenni
– akkor még az élet nem volt csak ennyi –
s az a kegyelmi állapot (a kamasz derűje)
az örökkévalóság falának feszülve
könnyűvé tette a szétázó napokat
azt hittük szabadság minden kis karcolat
mert az a tíz–húsz perc az életből semmi
ezért nincs is mit egymás szemére vetni
akkor még egyszerre pendültek a húrok
ám néhányunk később más part felé úszott
s a lejárt szavatosságú emlékezet
már semmi angyalit nem feltételez
mert tudjuk hogy aki közénk költözött
az ártatlannak vélt gesztusok mögött
a veszély borotvaéleit velünk nem viselte
és titkos zugunk számára csak vizelde
de fals mondatait mindünk letudózta
és rafinált delején el sem tűnődve
a szavaknak egyszer csak éle lett
és kaptunk egy komplikált képletet...
maradt a megfoghatatlan... a semmi...
s lehetett ezt akkor egymásra kenni
de most talán már beláthatod
hogy romlást ránk *az a nem* hozott:
a holnapnak egy gyáva titok lett a féke
– vágjuk ezt az áruló felejtés szemébe